

# El llegat de Macià

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27.12.08

Macià va morir el dia de Nadal de fa 75 anys. Ara, la Generalitat ha tingut la bona idea de recordar-lo, ja que, durant els últims anys, els dos grans impulsors del catalanisme de la primera part del segle XX --Francesc Cambó i Francesc Macià-- han estat sistemàticament oblidats.

Montilla ha destacat el llegat pactista del president Macià i "la seva capacitat per valorar de forma realista la situació política i d'actuar en conseqüència, de recórrer amb dignitat la distància que sempre separa l'ideal de la realitat". Montilla l'encerta a l'assenyalar les qualitats del Macià estadista, quan torna a Catalunya i aconseguix l'objectiu de la seva vida: presidir la seva nació muntat dalt del cavall d'un partit majoritari.

Macià va ser coronel i va deixar l'Exèrcit espanyol per ser diputat de Solidaritat Catalana. Més tard, es radicalitza, crea l'independentista Estat Català i vol sublevar Catalunya contra la dictadura de Primo de Rivera amb la invasió per Prats de Molló. I guanya notorietat europea al ser jutjat en un tribunal de París pel seu intent. Són fets que subratlla la recent i emotiva pel·lícula de Josep Maria Forn.

Però l'èxit de Macià es produeix quan torna a Catalunya. I la seva lliçó és clara: un partit no dogmàtic per guanyar les eleccions i, després de la victòria, realisme pragmàtic. Sempre pactisme. Així, Macià decideix que Estat Català, el seu partit ferament independentista, no li serveix per a la vida democràtica i promou la fusió amb sectors més ambigus, com els

republicans de Companys i el grup de L'Opinió, de Lluhi Vallesca. Vol un partit plural i divers, més "escudella barrejada". Hi incorpora sindicalistes de la CNT com Martí Barrera i, a les llistes a les municipals de l'abril del 1931, quan obté el seu gran triomf, presenta llistes amb gent molt variada, com els comandants Sediles i Ramón Franco (sí, el germà del dictador que va acabar bombardejant Barcelona).

Però el pactisme de Macià va més lluny. El 14 d'abril proclama la República Catalana dintre de la Federació Ibèrica. Més tard, després d'un viatge a Barcelona del republicà conservador Alcalá Zamora i del socialista Fernando de los Ríos, pacta recuperar la històrica Generalitat. Després, els parlamentaris catalans redacten l'Estatut de Núria, que és aprovat en referèndum i enviat a les Corts. I les Corts de Madrid el raspallen. Macià no va tenir cap temptació victimista. Ho va considerar un gran triomf. I vist d'on venia Catalunya --i on va anar després--, tenia tota la raó.

Han passat 75 anys i el món avui és molt diferent, però enyoro la prudència del Macià estadista. Tant l'ERC de Puigcercós i Carod, com la CDC de Mas i Puig, en necessiten una potent dosi.